

40 år med smattrande trumpeter och knattrande raketer – Fyrverkerimusiken jubilerar!

Halmstad International Festival Organisation (HIFO) kallades den blåsmusikfestival som genomfördes i Halmstad på sensommaren 1978. Det var rektorn vid Halmstad Kommunala Musikskola, Kai Åke Nilsson, som blivit inspirerad av en festival i England och nu ville genomföra ett liknande evenemang i Halmstad. I samarbete mellan dåvarande Rikskonserter, Landstinget Halland och Halmstads Kommun presenterades en inbjudan till festivalen som vände sig till både inhemska och internationella ungdomsorkestrar. Intresset visade sig vara större än förväntat och uttagningskommittén hade ett grannliga arbete att utföra innan det stod klart vilka orkestrar som skulle få delta.

Som ett viktigt programinslag i festivalen presenterades under en av kvällarna Georg Friedrich Händels *Music for the Royal Fireworks* i Norre Katts park. Samtliga deltagande orkestrar sattes samman till en stor festivalorkester under ledning av den välkände brittiske dirigenten Elgar Howarth. På två dagar repeterade man ihop musiken och för att ombesörja de pyrotekniska inslagen inhyrdes Jan-Börje Klang, som vid den tiden drev butiken *JB Klangs Jakt & Sportfiske* på Kyrkogatan.

Det musikaliska framförandet höll en hög konstnärlig nivå, men många hade synpunkter på de pyrotekniska inslagen. Ingen skugga skall dock falla på pyroteknikern själv som verkligen gjorde sitt yttersta för att pricka in sina uppskjutningar och smällar på de rätta ställena. Skall någon eller något lastas för det ibland omotiverade och ryckiga avskjutandet får det nog bli det signalsystem för fyrverkeriet som hade utarbetats inför konserten. Systemet var mycket enkelt och innebar att Kai Åke Nilsson satt i slänten upp mot bastionen försedd med en ficklampa. För varje raket, bengalisk eld, snurrande sol eller bomb fanns ett överenskommet antal blinkningar med ficklampan. Redan efter den långsamma inledningen i Fyrverkerimusikens första sats havererade systemet. Då inte den första raketen sköts iväg efter avsänd blinkning upprepades blinkningen och raketen kom äntligen iväg, men för sent. Därför blinkades det alltmera frenetiskt med ficklampan i fruktlösa försök att komma ikapp musiken. Efter ett tag sköts och smälldes det i en sådan omfattning att det mesta av pyrotekniken var avfyrad redan efter verkets tredje sats, och då återstod de två satser där det skulle smällas som mest. Trots debaclet med ficklampan blev framförandet en succé och en 40-årig tradition i Halmstads kulturutbud var född!

HIFO-festivalen var tänkt att genomföras varje år, men så blev inte fallet. Anledningen var i huvudsak avsaknaden av ekonomiska garantier. Att festivalen inte skulle genomföras väckte väl viss uppmärksamhet, men det var framförallt det faktum att det inte skulle bli någon fyrverkerimusik som många uttryckte stor besvikelse över. Den dåvarande kultursekreteraren i Halmstads kommun, Ingvar Ström, fick ta emot många telefonsamtal och brev (man skrev brev på den tiden) i vilka kulturhungerande halmstadbor bad om att fyrverkerimusiken skulle framföras även detta året. Tiden var dock för kort för att hinna arrangera ett så omfattande evenemang redan sommaren 1979, men Ingvar Ström insåg att det fanns en efterfrågan och en intresserad publik. Han tog därför kontakt med Benkt Högstedt, tubaist och administrativ ledare för blåsorkestern Åderlåtarna. Benkt hade haft vissa uppdrag inom HIFO-festivalen och kultursekreterare Ström ansåg därför att detta var rätt person att vända sig till för att säkra fyrverkerimusikens framtid i Halmstad. Benkt kontaktade i sin tur musikpedagogen Sigge Ohlsson, som också haft funktionärsuppdrag inom HIFO-festivalen. Efter ett kort samtal enades de båda om att anta utmaningen och meddelade Ingvar Ström att planeringen av 1980 års fyrverkerimusik hade inletts.

Sista söndagen i augusti 1980 klingade så Händels Fyrverkerimusik på nytt i Norre Katts park inför 3000 åskådare. Orkestern var sammansatt av blåsorkestrar från Halmstad och södra Halland. Från söder kom Våxtorp Brass och Lagaholmsmusikanterna och från öster kom blåsorkestern Lyran från Hyltebruk. Norrifrån kom Falkenbergs blåsorkester och Varbergs Musikskolas Blåsorkester. Från Halmstad deltog Örjanorkestern, Halmstad Brass, Ungdomsgardet, Åderlåtarna, Sennans brass, Pिंगstkyrkans blåsorkester, Halmstad Symphonic Band och Halmstad Drumcorps. Dessutom fick alla

amatörmusikerna förstärkning av Regionmusikens professionella blåsare. Totalt bestod orkestern av över tvåhundra blåsare och slagverkare som dirigerades av regionkapellmästaren Torsten Östergren. För att hålla ihop programmet och ledsaga publiken genom konserten framträdde musikdirektören Sam Claeson som konferencier. Signalsystemet med ficklampan hade ju visat sig svårbemästrat och behövde ersättas av något annat. Lösningen blev att Jan-Börje Klang fick sällskap av Sigge Ohlsson som utrustad med ett partitur sprang med Jan-Börje mellan de olika uppskjutningsstationerna. På så sätt kunde en avsevärd förbättring åstadkommas vad gällde precision och tajming. Det lyckade genomförandet fastställde att från och med nu var Fyrverkerimusiken i Halmstad en institution, varken mer eller mindre!

Under de första åren av 1980-talet utvecklades evenemanget på olika sätt. En affisch designades av Sven Nordqvist, uppvuxen i Halmstad. (Detta var före *Pettson och Findus* som dök upp först 1984.) Ett särskilt programblad togs också fram för att delas ut till publiken. Efter hand utvecklades ett upplägg som innebar att de medverkande orkestrarna kom till Halmstad redan på lördagen för att spela på olika platser i centrum. Under eftermiddagen repeterade de olika sektionerna och tidigt på söndagseftermiddagen satte man samman dessa i den stora orkestern. Sedan följde gemensam generalrepetition av fyrverkerimusiken. Söndagskvällen utvecklades till ett s.k. tattoo, som tog sin början redan vid 18-tiden då de första orkestrarna kom inmarscherande genom Norre Port. Vid 21-tiden, då augustiskymningen sänkte sig över parken, slog Torsten Östergren igång orkestern och de bengaliska eldarna tändes under de stora träden som på den tiden stod i Trefaldighetsallén ovanför vallgravssänkan.

Efter framförandet i augusti 1983 hade verksamheten fått en sådan omfattning, inte minst ekonomiskt, att en fastare organisation var nödvändig. Vid konserten i augusti hade man enligt Hallandsposten kunnat räkna in närmare 6000 besökare, och det var tydligt att fyrverkerimusiken nu var ett av de viktigaste årliga inslagen i Halmstads kulturutbud. Den 20 november samma år beslutade därför representanter för de orkestrar och körer som dittills deltagit i arrangemanget att bilda en förening för verksamheten. Föreningen fick namnet *Föreningen För Fyrverkerimusikens Främjande – 4F*, som var en travesti på Povel Ramels gamla radioprogram *Föreningen För Flugighetens Främjande*. Styrelsen bestod av Benkt Högstedt, Leif Lingdell och Sigge Ohlsson. Till suppleanter utsågs körledarna Sam Claeson och Kjell Berglund.

På initiativ av Sam Claeson hade nu även stadens körsångare blivit involverade i det årliga evenemanget. En sammanslagning av flera av stadens körer deltog vid konserten och framförde bl.a. två stycken av Händel tillsammans med orkestern. Det ena var den välkända Halleluja-kören ur oratoriet *Messias* och det andra *Happy We* ur operan *Acis och Galatea*. För att den stora kören skulle komma till sin rätt, både musikaliskt och visuellt, byggdes en särskild körläktare. Nils-Gunnar Johansson, dynamisk ordförande för Halmstad Brass (sedermera också ordförande i 4F 2001 – 2009), byggde tillsammans med medlemmar ur brassbandet upp den stora körläktaren. Ytterligare en liten läktare byggdes uppe på Bastionen. På den stod trumpetaren som avslutade konserten genom att blåsa den amerikanska taptosignalen. Under de första åren var det Svante Lundh vid regionmusiken som gjorde detta, men uppdraget övergick senare till Bjarne Höegh. Bjarne spelade sedan i nära 30 år den sista tonen vid varje fyrverkerikonsert.

Fyrverkerimusiken hade vid det här laget hittat sin form och de följande åren i mitten av 1980-talet innebar inga stora förändringar. Detta betydde inte att allt utvecklingsarbete låg för fädot. Alltid var det något som behövde förfinas eller rättas till. Ett sådant exempel är den uppståndelse som uppstod kring änderna i den lilla dammen nedanför Rotundan. Vissa djurvänner uppmärksammade Hallandsposten på hur skrämda fåglarna blev av alla människor, den dånande musiken och inte minst uppskjutandet av alla fyrverkeripjäser. Den lilla flocken i dammen bestod ju inte bara av vuxna fåglar utan andparen hade också ett antal ungar som man befarade till och med kunde bli skrämde till döds.

Nu gällde det att omedelbart hitta en lösning för änderna och samtidigt kunna genomföra både konserten och fyrverkeriet. Till styrelsens lycka och tacksamhet fanns Hans Andersson bland funktionärerna. Hans, som var både jurist, arkitekt, månskensbonde och (vilket var det viktigaste) jägare, tog sig genast an problemet. På något mirakulöst sätt lyckades han med användning av sina kunskaper om viltlivet få andföraledarna att i lugn och ordnad form lämna dammen och ta sig ned till den närliggande Nissan. Även ungarna följde naturligtvis med och fyrverkerikonserten kunde genomföras utan att någon andfågel skrämdes till döds. Styrelsen tog på stående fot beslut om att utse Hans Andersson till Föreningen 4F:s andlige ledare, och andförflyttningen upprepades sedan varje år.

På hösten 1987 upplevde styrelsen att det behövde tillföras något nytt i upplägget. Varje års framförande såg likadant ut. Visserligen syntes ingen avmattning i det publika intresset och de deltagande orkestrarna var lika angelägna som tidigare, men om allting bara skulle fortgå på samma sätt år efter år kunde detta snabbt förändras. Efter att ha diskuterat ett antal olika idéer skrev styrelsen så här till medlemsorkestrarna den 22 februari 1988:

"Ganska plötsligt har en gammal tanke flammats upp, nämligen den att Fyrverkerimusiken skulle kunna utökas till en festival. Vissa förhandlingar har förts i lönnedom med Kulturnämndens programutskott. Man kan säga att det finns ett intresse från utskottets sida att hjälpa till."

Fortsättningen av brevet är en beskrivning av hur ett festivalupplägg skulle kunna se ut och det hela mynnar sedan ut i en inbjudan till ett möte där förslaget ska diskuteras. Brevet är undertecknat av Benkt, Sigge och Knut (Jespersson), och man kan utan överdrift säga att dessa hemliga överläggningar med kulturnämndens programutskott förde in fyrverkerimusiken i ett helt nytt skede.

Beslutet att utveckla Fyrverkerimusiken till en festival innebar bl.a. att evenemanget utökades till att omfatta hela veckoslutet – fredag till söndag. Det innebar också att det inte bara var de lokala och regionala orkestrarna som skulle delta utan att det öppnades upp för orkestrar från hela landet att anmäla sig.

För att locka orkestrar från andra delar av landet behövde festivalen ett affischnamn som var välkänt på ett nationellt plan inom blåsmusikkretsarna. Valet föll på dirigenten Per Ohlsson, då nybliven kapellmästare vid Marinens Musikkår i Karlskrona men också lärare i dirigering vid musikhögskolan i Malmö. Detta innebar samtidigt att Torsten Östergren, som professionellt och föredömligt dirigerat samtliga fyrverkerikonsert mellan 1980 – 1987, tackade för sig.

Med affischnamnet på plats var det dags att börja marknadsföra festivalen på ett attraktivt sätt. En säljbroshyr togs fram och skickades ut till landets blåsorkestrar och annonser infördes i aktuella branschtidningar, men både säljbroshyr och annonser kom ut för sent. När anmälningstiden var till ända hade inte en enda orkester utifrån anmält sig. Trots detta genomfördes den nya Fyrverkerifestivalen som planerat. De inledande repetitionerna startade på fredagskvällen och på lördagen genomfördes de sedvanliga utomhuskonserterna runt omkring i centrum. Nytt för festivalen var att man på lördagskvällen gav en konsert på Halmstad Teater med några av de medverkande lokala blåsorkestrarna och den stora festivalkören under ledning av Mats Kästel, välkänd körledare från Karlstad.

En annan nyhet var att man efter konserten på teatern, närmare bestämt kl. 22, spelade Händels *Watermusic* på en flotte på Nissan. Musiken framfördes av blåsarna från Musik i Halland (f.d. Regionmusiken) tillsammans med några av stadens mest framstående amatörblåsare. Alltsammans under ledning av Per Ohlsson.

Redan på planeringsstadiet menade Per Ohlsson att det tillgängliga arrangemanget av *Watermusic* var för kort för att räcka till en hel konsert. Därför valdes ytterligare ett antal satser ut ur Händels originalpartitur. Dessa arrangerades sedan av tubaisten och arrangören Anders Högstedt, bördig från Halmstad, och det är med den kompletteringen verket därefter har spelats.

För att ge framförandet en riktigt spektakulär inramning hade festivalledningen utarbetat ett vattenspel som skulle ske i samspel med musiken. Det var mycket arbete som skulle utföras och många saker som skulle på plats för denna konsert.

När det väl blev bestämt att *Watermusic* skulle framföras var det också alldeles självklart att det skulle ske på en flotte i Nissan. Händel hade ju själv suttit på en pråm i Themsen tillsammans med sina musiker när musiken uruppfördes i London 1717, och vissa likheter får man väl ändå säga att det finns mellan Themsen och Nissan. Nu är det inte alldeles enkelt att hitta en flotte som kan bära en orkester på ca 30 musiker, men lyckligtvis sammanföll tidpunkten för Fyrverkerifestivalen med slutet på badsäsongen i kommunens badsjöar. Tekniska kontoret kunde därför bidra med ett antal flytande badbryggor som togs upp ur sjöarna och transporterades till Nissan. Väl på plats blev de sammanlänkade och utgjorde tillsammans en flotte som blev tillräckligt stor för att bära orkestern. Flotten sattes ihop uppe vid kanotklubben intill Wrangelsbron och bogserades sedan ned till sin plats vid Kapsylparken, eller *Parc des capsules* som festivalledningen valde att kalla den i programblad och annonser.

Sedan var det då detta med vattenspelet. Idén var att den västra stranden av Nissan, från strax norr om Österbro och cirka 100 meter norrut mot Norre Katts park, skulle arrangeras till ett mäktigt vattenfall. Detta åstadkoms med hjälp av bevattningsrör donerade av lantbrukaren Bengt Åke Bengtsson från Eldsberga. I rören frästes det upp ca 20 cm långa springor ur vilka vattnet forsade nästan lika fint som i ett naturligt vattenfall. För att få tillräckligt tryck i rören pumpades vattnet upp ur Nissan via ett av brandkårens utryckningsfordon. Var tjugonde meter infogades fontäner som kunde stängas av och sättas på oberoende av vattenfallet. Ute i Nissans mitt placerades en mindre flotte som bar fem fontäner, en gigantisk svampfontän i mitten och fyra mindre i varje hörn av flotten. Dessa drevs av sänkbara elektriska pumpar. På några flottor tillverkade av osäljbara träsängar från *Byring och Bråte* placerades ytterligare ett antal fontäner. Dessa drevs av lantbrukare Bengtssons traktor som stod och tuffade diskret bakom musikskolans vackra byggnad (tidigare Östra Bryggeriets huvudbyggnad) från 1870-talet.

Det hela blev mycket effektivt, i synnerhet som ljus- och dekormästaren Peter Dillberg försåg vattenkaskaderna med vackert färgat ljus som harmonierade med musikens olika tempi och skiftningar. För att även de svagare musikpartierna skulle nå fram genom allt vattenbrus hade ljudteknikern Janne Severinsson placerat ut mikrofoner bland musikerna på flotten. Via sitt stora mixerbord, och strategiskt placerade högtalare, förmedlade han sedan ut även de allra svagaste tonerna till den mer än 2000-hövdade publiken på båda sidorna av Nissan. Det blev en oförglömlig kväll som tillsammans med den efterföljande traditionella konserten på söndagskvällen i Norre Katt manifesterade att Fyrverkerimusiken nu hade blivit *Fyrverkerifestivalen*.

Redan året därpå, 1989, sattes det rekord i antal deltagare. Ryktet om festivalen hade nu spridit sig över landet och det kom tillresande orkestrar från alla håll. Förutom de halländska orkestrarna deltog Salabandet, Njudungsorkestern från Trollhättan, Kristianstads Ungdomsorkester och Husarsextetten från Höganäs – totalt 300 musiker och 200 sångare! Nytt sedan föregående år var att fredagskvällens program började med en konsert på slottets borggård med musik från Christian IV:s tid. Klockan 12 på lördagen var det dags för ännu en nyhet. Sam Claesson hade komponerat ett nyskrivet verk för kör, ackompanjerad av brassband och rådhusets klockspel. Verket titulerades *Klocksång* och texten, som Sam också hade skrivit, beskrev Halmstads historia på hexameter. Sam dirigerade själv uruppförandet som framfördes av hans "egen" kör Collegium Musicum tillsammans med Halmstad

Brass och rådhusets klockspel. (Bakom klockspelet finns en liten klaviatur som gör det möjligt att spela på klockspelets klockor ungefär på samma sätt som man spelar på ett piano.) Vid klockspelsklaviaturen satt Göran Persson, musikedirektör i Snöstorps församling.

För att synkronisera klockspelet med kören och brassbandet var det nödvändigt för den som spelade på klockspelsklaviaturen att ha någon form av visuell kontakt med dirigenten. Detta löstes med ett för den tiden högteknologiskt arrangemang. Vid ingången till rådhuset placerades en videokamera som var ihopkopplad via en lång kabel med en liten TV-monitor uppe vid klaviaturen. Kameran filmade Sam Claesson vars dirigerande återgavs i s.k. realtid i den lilla TV-monitorn, men trots direktkabeln blev det en viss fördröjning i bildåtergivningen. Situationen förvärrades ytterligare av att kläpparnas slag mot klockorna utlöstes först då man släppte klaviaturtangenten, inte då den trycktes ned. Exekutören måste därför ligga före i taktslagen, vilket inte var lätt då det redan var för sent! Man var ju tvungen att kompensera fördröjningen i TV-monitorn. Efter ett tillräckligt antal genomspelningar och omtagningar blev ändå både dirigent och klockspelare till sist nöjda med synkroniseringen.

Men som om det inte redan var svårt nog drabbades evenemanget också av något som närmast kan liknas vid en mindre naturkatastrof. En bit in i framförandet öppnades himmelens alla portar och ett skyfall av sällan skådat mått fullkomligt dränkte kör och orkester – och omgivningen. Efter en kort stund stod vattnet en halv decimeter över Stora Torg och de medverkande fick avbryta och ta skydd bland rådhusets fasadkolonner. Trots detta kunde man efter en stund återuppta framförandet och den genomblöta publiken fick slutligen ge *Klocksång* sina uppskattande applåder.

På kvällen genomfördes teaterkonserten och Vattenmusiken utan komplikationer och därefter var det dags för den tredje nyheten – *Musik i elfte timmen* i S:t Nikolai. Det var musikedirektören där, Paul Tufvesson, som hade föreslagit att lördagskvällens konserter skulle avslutas med en mer kontemplativ musikstund under kyrkvalven. Den trogna festivalpubliken tog genast detta inslag till sitt hjärta och *Musik i elfte timmen* blev sedan ett fast inslag i festivalen.

De kommande åren etablerades *Fyrverkerifestivalen* både lokalt och nationellt. Orkestrar runt omkring i landet ville gärna komma till Halmstad och delta i evenemanget. Med tiden utvecklades både innehållet och logistiken runt konserterna. Kattegattskolan fungerade både som repetitionslokal och utspisningsställe. Luncher och middagar förlades till skolans matsal som lätt kunde utfodra 300 hungriga musiker samtidigt. Övernattningarna och frukostarna tog försvarets kursgård *Tylebäck* hand om, men det var inte bara övernattning och frukost där ute. Efter hemkomsten till förläggningen på lördagskvällen blev det disco i matsalen och man hörde också talas om ett och annat nattligt dopp i Kattegatt.

Andra viktiga insatser i festivalorganisationen har tagits om hand av olika lokala företag och föreningar eller av enskilda personer. En sådan enskild person är Ingemar Rosengren som under många, många år fungerade som festivalens notmarsk. Titeln innebär att Ingemar var den som såg till att alla noter fanns tillgängliga, distribuerades ut till gästade orkestrar och sedan samlades in och togs om hand till nästa år. Ett grannliga arbete som skötts på ett föredömligt sätt.

Ekonomi är ett annat viktigt område. Efter att konsertandet övergick till att bli en festival ökade omsättningen kraftigt. Som mest var den uppe i närmare 400 000 kr. Förutom deltagaravgifter bestod inkomsterna också av biljettintäkter, bidrag och sponsringsmedel. Det var föreningens kassör Göran Almgren som höll i pengarna och såg till att allt gick rätt till. Tack vare honom kunde alla känna sig trygga i vetskapen om att räkenskaperna alltid sköttes oklanderligt.

Amnestys Halmstadavdelning är också värd särskild uppmärksamhet. Flera Amnestymedlemmar har genom åren medverkat som biljettörer, informatörer eller haft någon annan funktionärsroll. Deras insatser har haft stor betydelse för festivalen.

Utan Nils-Gunnar Johansson och Halmstad Brass hade alla förflyttningar av stolar och notställ blivit nästan omöjliga att genomföra. Detsamma gäller hämtning av allt byggmaterial för läktarna, och byggandet av de samma. Nils-Gunnar och brassen har varit ett väloljat logistiskt nav i organisationen.

Slutligen måste också ännu en gång nämnas Peter Dillbergs fina ljussättningar vid både Vattenmusiken och Fyrverkerimusiken. Detsamma gäller ljudteknikern Janne Severinsson som tillsammans med sina medhjälpare sett till att både tal och musik nått ut till alla i den stora publiken.

För halmstadborna blev festivalerna en naturlig avslutning på sommarsäsongen, och under 1990-talet låg publiksnittet varje gång runt tretusen personer eller mer. Möjligen berodde detta på att samtidigt som vissa saker försvann var det andra saker som tillkom. Publiken visste aldrig riktigt vad som skulle hända, vilket höll nyfikenheten vid liv. 1995 övertog Lars-Erik Björklund konferenciärskapet efter Sam Claesson, en roll han sedan innehade fram t.o.m. 2007. 1996 tillkom *Orgelfyrverkerierna i S:t Nikolai* som innebar att festivalen inleddes redan på torsdagskvällen med sprakande orgelmusik.

1997 utmärker sig av flera anledningar. Dels blev det ingen konsert på borggården, och inte heller någon Vattenmusik. Dessutom hade körsångarnas intresse avtagit och fr.o.m. detta år var det inte längre någon kör med i Norre Katt. Däremot infördes en nyhet för orkesterledarna detta år, nämligen att lördagseftermiddagarna omvandlades till utbildning för dem. Medan musikerna repeterade under instruktörer från Marinens Musikkår kunde Per Ohlsson föreläsa och hålla workshop för och med de gästade dirigenterna.

År 2000 flyttades fyrverkerikonserten från söndag till lördag kväll. Föreningens nye ordförande Olle Bengtsson, tillika rektor för Halmstads kommunala musikskola, var initiativtagare till detta. Olle hade själv deltagit i tidigare festivaler som ledare för Salabandet och hade då erfarit att hemresan till Sala efter söndagskvällens konsert medförde svårigheter för ungdomarna att delta i måndagens skolarbete. Därför, menade Olle, var det bättre att förlägga fyrverkerikonserten till lördagskvällen så att gästade orkestrar kunde använda söndagen för hemresa, och så blev det.

I övrigt var det mesta sig likt och festivalen fortsatte in i det nya millenniet med ett självförtroende som bara mångårig och lyckosam erfarenhet kan ge. Visst inträffade ett och annat missöde, som t.ex. att 2002 års framförande av Vattenmusiken fick ställas in på grund av skyfall! Men annars fortsatte det på samma sätt som tidigare.

2005 firade festivalen 25 år. Marinens Musikkår konserterade på fredagskvällen i Immanuelskyrkan och vid lördagskvällens fyrverkerimusik framträdde Snöstorpskörerna med två Händel-sånger under ledning av Göran Persson. Störst uppmärksamhet vid detta tillfälle väckte dock Kronprinsens Husarers beridna musikkår från Malmö som gjorde en formidabel succé.

Under de kommande åren på 2000-talet har omfattningen på festivalen minskat något, men det är fortfarande en viktig kulturhändelse i Halmstad. Varje år, i slutet av augusti, kommer halmstadborna till Norre Katt för att avsluta sommarsäsongen med Händels *Music for the Royal Fireworks*. Föreningens nuvarande ordförande, Lennart Andreasson, räknar därför med att det nog kommer vara så även för lång tid framöver.

2019 är det 40 år sedan den nuvarande traditionen med fyrverkerimusik i Norre Katt startade. Det är också 270 år sedan fyrverkerimusiken uruppfördes i London. Man kan, om man vill, säga att en fredskonsert (musiken skrevs ju för att fira freden vid Aachen) som framfördes 1749 i London givit upphov till en 40-årig fredlig tradition i Halmstad, även om det är en tradition som innehåller både bomber och krutrök.

Lennart Andreasson
Benkt Högstedt
Sigge Ohlsson

GEORG FRIEDRICH HÄNDEL (1685–1759)

G.F. Händel föddes i den sachsiska staden Halle i Tyskland. Han betraktades av sin samtid som en modernist och innovatör och är än idag en av de mest omtyckta kompositörerna. Efter en kort sejour i Italien i början av 1700-talet flyttade Händel till England 1712 där han sedan bodde resten av sitt liv.

Water Music (Vattenmusiken) är en samling orkestersatser som uruppfördes den 17 juli 1717 då kung Georg I av Storbritannien beställt en konsert på floden Themsen. Musiken framfördes av femtio musiker som spelade från en pråm som låg nära den kungliga pråmen från vilken kungen lyssnade tillsammans med några vänner.

Music for the Royal Fireworks (Fyrverkerimusiken) skrev Händel på uppdrag av George II och verket uruppfördes i Green Park i London den 27 april 1749. Verket beställdes för att fira freden i Aachen. Kungen ansåg sig ha vunnit kriget men vinsten var så obetydlig att han, för att ge sken av en stor seger, beslöt att arrangera ett pampigt fyrverkeri. Han byggde upp ett podium av enormt format i trä, föreställande ett slott. En hundramannaorkester skulle uruppföra musiken, men redan vid den bombastiska inledningssaluten fattade kulisserna eld och orkestern fick i panik utrymma slottet. Musiken blev inte slutförd vid detta tillfälle, men fyrverkeriet blev avfyrat. Dock inte i den ordning som planerat, men det lär ha varit ett magnifikt skådespel - på avstånd!

FLER KORTA FAKTA OM FYRVERKERIMUSIKEN I HALMSTAD:

- Evenemanget har under åren samlat drygt 140 000 besökare, som mest ca 6000(!) (1983 samt 1985) och som minst ca 1000 (2018).
- Sammanlagt har drygt 90 olika musikkårer och drygt 6000 musiker deltagit.
- Halmstad brass har deltagit hela 34 gånger, följda av Halmstad Symhonic Band (31 år), Åderlåtarna (26 år), Hemvärnets Musikkår Halland (26 år), Våxtorps Brass (23 år).
- Fyrverkerimusiken har dirigerats av följande: Torsten Östergren (8 år), Per Ohlsson (7 år), Jörgen Flink (6 år), Jerker Johansson (5 år), Gunnar Juhlin (4 år), Torgny Hansson (3 år), Andreas Hansson (3 år), samt Elgar Howarth, Alexander Hansson, Ulrik Andersson och Tomas Andersson vardera ett år.
- Festivalaffischen har haft samma utseende under alla åren. Ett gott betyg till dess upphovsman, barnboksförfattaren och tecknaren Sven Nordqvist.

Dirigenter	
Jerker Johansson	2017–2019, 2005, 2007
Jörgen Flink	2010–2016
Thomas Andersson	2009
Per-Otto Johansson	2008
Alexander Hansson	2006
Gunnar Juhlin	2001–2004
Andreas Hansson	1999–2000, 1997
Torgny Hansson	1998 1992-1993
Per Ohlsson	1994–1996, 1988–1991
Torsten Östergren	1980–1987

Ordförande	
Lennart Andreasson	2010-
Nils-Gunnar Johansson	2001–2009
Olof Bengtsson	1999–2002
Sigge Ohlsson	1998
Benkt Högstedt	1980–1997